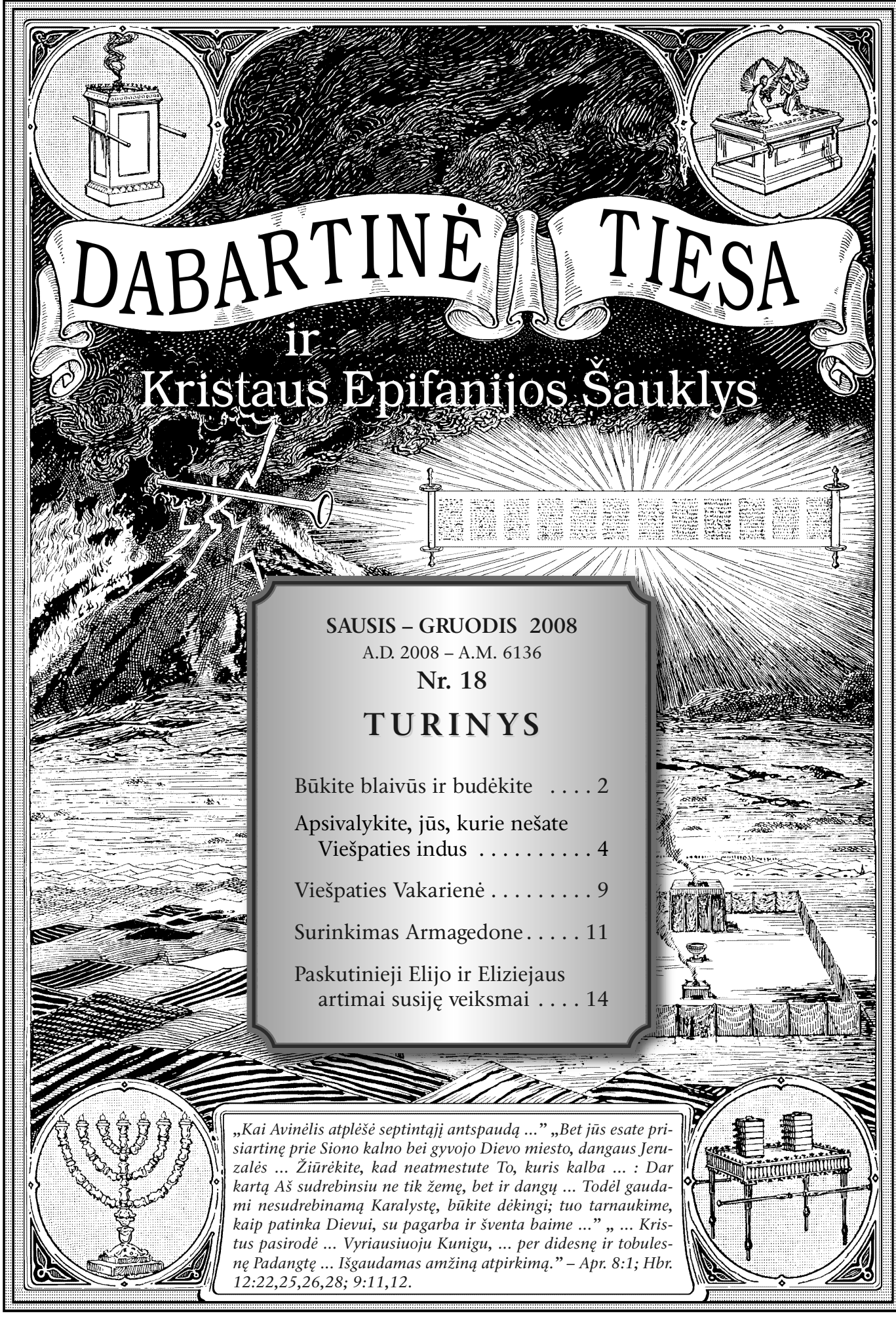

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklys

SAUSIS – GRUODIS 2008

A.D. 2008 – A.M. 6136

Nr. 18

TURINYS

Būkite blaivūs ir budėkite 2

Apsivalykite, jūs, kurie nešate
Viešpaties indus 4

Viešpaties Vakarienė 9

Surinkimas Armagedone 11

Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus
artimai susiję veiksmai . . . 14

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate priartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

BŪKITE BLAIVŪS IR BUDĖKITE

„Visų dalykų galas arti. Todėl būkite blaivūs ir budėkite maldose“

– 1 Pet. 4: 7 –

KAI pažvelgiame atgal nuo 2007 metų į tą laiką, kada žengėme per slenkstį iš 1954 į 1955 metus, mes jau aiškiai suprantame, kad nuo tada įėjome į pačią pradžią Bazilėjos ir į mūsų Viešpaties Buvimo čia Antrąkart Karalystės periodą. Visos Evangelijos Amžiuje renamos klasės, iš kurių paskutinioji yra Jaunųjų Vertųjų, buvo tuomet pilnai užbaigtos rinkti, jei kalbėsime apie tų klasių narių skaičių (Joelio 2:28); taigi, naujai pasišvenčiantys nuo to laiko iki dabar, nebegauna vietų nė vienoje iš tų keturių išrinktų klasių, tačiau jiems yra galimybė pasiekti aukščiausią padėtį tarp Restitucionistų.

DABARTINĖ TIESA ir Kristaus Epifanijos Šauklis

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktoriaus

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktoriaus:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
P.d. Nr. 467, LT-45002, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklis

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rįstų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Galiausiai, kai bus sudaryta Naujoji Sandora, jų dalis bus gauti tobulą žmogišką gyvenimą, ir jie bus tarp pirmųjų einančių šventumo keliu Tūkstantmetinėje Karalystėje (Iz. 35:8). Tai suprasdami, esame giliai paveikti Apaštalo Petro žodžių, paminėtų aukščiau.

Matydami, kad nuo to laiko, kai Šv. Petras davė šį patarimą, jau praėjo devyniolika su viršum šimtmečių, kai kurie galėtų pagalvoti, jog jis kažkiek tai paskubėjo dėl šio piktojo pasaulio pabaigos artumo. Tačiau turint galvoje, kad didžioji simbolinė savaitė susidaro iš 7000 metų (2 tomas, 33-62 psl.), kuri prasidėjo nuo žmogaus sutvėrimo ir pasibaigs jo pilna restitucija į Dievo paveikslą ir panašumą, o kiekviena tos savaitės diena turi tūkstantį metų (2 Pet. 3:8), ir tai, kad Šv. Petras gyveno šios ilgos savaitės penktoje dienoje, tai matome, jog žiūrint iš to požiūrio taško jo žodžiai yra ne tik teisingi, bet ir laiku pasakyti. Senosios daiktų tvarkos pabaiga – pradžia blogio viešpatavimo pabaigos – turėjo ateiti su Evangelijos Amžiaus pasibaigimu ir Tūkstantmetinio Amžiaus pradžia, taigi ir septinta tūkstantmetinė diena buvo tikrai jau priartėjusi, o taip pat ir Antrojo Viešpaties Atėjimo ir Jo Karalystės įsteigimo pradžia.

Taigi, nors šis, bei kiti panašūs posakiai, liečiantys pabaigos laikus buvo teisingi to pasakymo metu, ankstyvoji Bažnyčia nesuprato pilnai šio dalyko, nes laiko pranašysčių reikšmė buvo išmintingu būdu paslėpta nuo jos, taip kaip ir nuo Pranašų ir Apaštalų, kad nesuprastų to, nes kiekvienos tokios dienos tęsimosi laikas pasirodė labai ilgas, ir dėl to jie netektų drąsos. Bet Dievas, kuris Savo Šventąja Dvasia įkvėpdavo Pranašų ir Apaštalų žodžius, žinojo pabaigą nuo pat pradžios, ir Jo požiūriu, galas visiems daiktams iš tikro artinosi (*buvo beveik pasibaigęs; priartėjęs* – Diaglott) jau penktą savaitės dieną. Todėl, jei šie žodžiai buvo teisingi toje prasmėje tada, kai buvo pasakyti pirminei Bažnyčiai, tai juo labiau teisingi yra, žiūrint žmogišku požiūriu, ir dabar – Evangelijos Amžiaus gale, kai jau yra pilnai suprantama

mi Dievo žmonėms! Buvo jie ypač teisingi baigiantis 40 - ties metų Epifanijos laikotarpiui, kai mes įžengėme į pačią pradžią Bazilėjos. „Laikų pabaigos“ naktis, prasidėjusi 1799 metais, pirmą kartą turėjo pabaigą 1954 metų rudenį, pačioje pradžioje Bazilėjai užeinant ant Karalystės laiko (6 Ep.tomas, 454 psl., 1 past., palyg. su P '54, 52 psl., 1 past., 54 psl. viršus).

Atkreipiant dėmesį į šiuos dalykus, koks tinkamas ir laiku yra Apaštalo patarimas apie būtinumą budėti ir būti blaiviems! Kokia apgailėtina nelaimė būtų kam nors iš Jaunųjų Vertųjų ar iš Pasišventusių Epifanijos Stovyklautojų dabar, kada laikas taip labai pasislunko į priekį, netekti drąsos, susilpnėti ir atpulti vėl sugrįžtant į pasaulį, dabar, kada taip arti yra Karalystės vilčių išsipildymas! Todėl, būkime blaivūs, rimti, saugokimės pasaulietiško dvasios ir jos atbukinančios ir nugirdančios įtakos mūsų dvasiniam gyvenimui ir mūsų naujam protui. Jeigu atsisakysime išgerti pirmą gurkšnį pasaulietiško vyno, nebūsime gundomi siekti kito karto. Jeigu gurkštelėsime pirmą gurkšnį, jis gali atgaivinti mūsų senus potraukius, troškimus ir tokiu būdu greitai atvesti į mūsų nupuolimą. Dėl to „budėkime maldose“ (graikų k. - būkite budrūs maldose). Melskime Dievo pagalbos, kad galėtume atsispirti net mažiausiems priešų priėjimams, apgavystėms, atsimindami tai, kad pakankama malonė nugalėti pasaulį pažadėta tik tiems, kurie yra budrūs ir išlieka maldose.

KRISTAUS DVASIA

Po to patarimo, duoto pačiu laiku, Apaštalas toliau kalba mums (8 eil.), kaip ugdyti Kristaus dvasią, sakydamas: „Visų pirma turėkite karštą meilę [agape] vieni kitiems, nes meilė uždengia daugybę nuodėmių“ (Diaglott). Meilė yra ne tikrai viena iš pirmųjų pagrindinių krikščioniško charakterio elementų, bet taip pat ir to charakterio galutinis tobulumas. Nors turime mylėti visus žmones, taip kaip Dievas juos myli – ne visados už tai, kokiais jie dabar yra, bet už tai, kokiais bus, kada jų charakteriai taps išvystyti ir ištobulinti – tačiau mes galime mylėti vieni kitus daug aukštesne prasme, kaip tokius, kuriuose Dievo panašumas jau yra vystomas ir tobulinamas. „Mylimieji, mylėkite vienas kitą, nes meilė yra iš Dievo. Kas nemyli, tas nepažįsta Dievo, nes Dievas yra meilė. Kas nemyli savo brolio, kurį yra matęs, kaip gali mylėti Dievą, kurio nėra matęs. Kas nekenčia savo brolio, tas yra tamsoje, ir vaikščioja tamsoje, ir nežino, kur eina,

nes tamsa užgulė jam akis. Kas myli savo brolių, tas pasilieka šviesoje, o joje nėra nieko, kas suklupdytų“ (1 Jn. 4:7,8,20; 2:11,10).

Išpažinimai, kad myli Dievą, gali būti pagrįstai laikomi tuščiais išpažinimais, jeigu jie nepasireiškia meile tiems, kurie turi Jo Dvasią ir panašumą. Meilė turėtų pasireikšti tokiems asmenims karštais ir pastoviais jausmais. Tokia karšta meilė, atsižvelgianti į kitų brolių turimus žemiškų indų netobulumus, kuriuos vis dėlto jie siekia dvasia nugalėti, gali uždengti daugybę nuodėmių – trūkumus ir puolimus, nusižengimus, trukdančius mums pasiekti tą aukščiausią moralinį tobulumą. Ir kol tokiu būdu atsižvelgsime vieni į kitus, tol ir Dievas tokiu pat būdu atsižvelgs į mus, Kuris, be to, mato ir mūsų širdį, ir pastebėdamas joje šiltus meilės impulsus Jo atžvilgiu ir tų, kurie yra Jo, atleidžia per mūsų Atpirkėjo Aukos nuopelną visokias netyčia padarytas mūsų nuodėmes. „Meilė yra įstatymo įvykdymas“ (Rom. 13:10). Taigi, jeigu turime švarią ir karštą meilę, ir jeigu nevaikščiojame pagal kūną, bet pagal Dvasią, įstatymas tampa pripažintas kaip išpildytas mumyse (Rom. 8:1,4). Todėl „visų pirma“ turėkime karštą meilę ir „būkime vienas kitam svetingi, be murmėjimo“. Ir „patarnaukime kitiems ta dovana [gyvenimo malonėmis ir privilegijomis], kokią kiekvienas yra gavęs, kaip geri daugiopos Dievo malonės prižiūrėtojai“ (1 Pet. 4:9,10 – Diaglott).

KRIKŠČIONIŠKAS SVETINGUMAS

Tikriausiai niekas geriau nesujungia ir taip nesutvirtina Viešpaties žmonių tarpusavyje kaip krikščioniškas svetingumas – abipusiškas draugiškumas su meile ir patarnavimu vienas kitam tomis laikinomis žemiškomis ir dvasinėmis paslaugomis. Nepriklausomai nuo to, kokios kuklios, paprastos paslaugos bebūtų, jos parodo meilę, kuri skatina jas suteikti. Tie, kurie turi daug šio pasaulio gerų dalykų, kurie turi gerai sutvarkytą ir patogų šeimyninį gyvenimą, turi geras galimybes tokios rūšies patarnavimui; ir nors kai kurie, esantys mažiau palankiose aplinkybėse, galėtų svyruoti, nesiryzti parodyti svetingumą, kuriuo norėtų išreikšti meilę, esantiems geresnėse sąlygose, tai vis dėlto, jeigu jį parodys iš savo pusės, greit pamatys, jog tie klasiniai skirtumai, susiję su turtingumo laipsniu ir kilme, kas turi tokią didelę reikšmę pasaulyje, iš viso nėra pripažįstami tų, kurie turi tikrąją Kristaus dvasią. Ir dėl to tie, kurie gyvena kukliose sąlygose, nesistengs parodyti puikybės ar lenk-

tyniavimo dvasios, bet paprastume ir su meile džiaugsis galėdami parodyti svetingumą, vaišingumą tiek esantiems geresnėse, tiek ir blogesnėse sąlygose – pasitarnaus jiems, pagal jų asmeninius poreikius, tiek savo laikinomis žemiškomis, tiek dvasinėmis gėrybėmis, kaip geri ir ištikimi visokeriopos Dievo malonės prižiūrėtojai.

Tegul kiekvienas iš mūsų rūpinasi savo brolių gerove, atkreipdamas dėmesį į tai, kad nedėtų broliams ant kelio suklupimo akmenų, bet kad visuose dalykuose mūsų elgesys parodytų norą padėti kitiems. „Jei kas kalba, tegul tai daro kaip kalbantis Dievo žodžius“ (11 eil.). Jeigu norėtume mokytis Tiesos, pirmiausia patikrinkime ją ir įsitikinkime, kad tai yra tiesa, o ne nepribrendusios idėjos, ar žmogiški įsivaizdavimai bei spekuliacijos, kas silpniesiems tampa suklupimo priežastimi. Panašiai, paskirstydami ir dalindami religinę literatūrą skaitymui turime būti atsargūs, kad atstovaudami tokiu būdu, kalbėtume kaip nenuginčijamus Dievo žodžius. Neturime įduoti kitiems jokios brošiūros, knygos ar laikraščio, kurio patys esame nepajėgūs apibūti ir tam pritarti. Tokiu būdu, mes galime kalbėti apie Dievo nenuginčijamas tiesas ir patarnauti „ta stiprybe, kurią Dievas teikia – kad visuose dalykuose Dievas būtų garbinamas per Jėzų Kristų. Jam priklauso garbė ir valdžia per amžių amžius! Amen“.

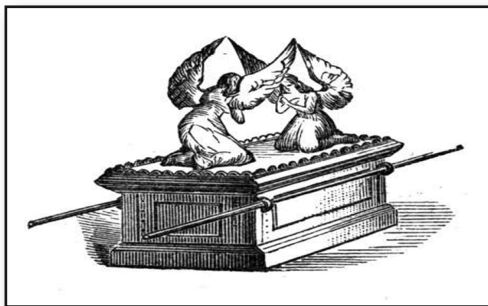
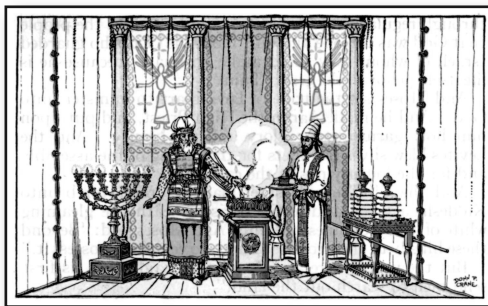
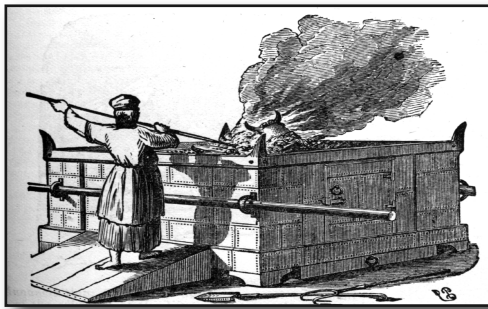
SEKDAMA dviejų paskutiniųjų Laodikėjos kunigaikščių (Michėjo 5:5) pavyzdžiu, „Dabartinė Tiesa“ ir toliau kasmet pateikia savo skaitytojams devizo eilutę šiems metams. Esame įsitikinę, kad toks paprotys turi Viešpaties pritarimą ir malonę. Be to, kreipėmės į Viešpatį dėl vadovavimo mums parenkant tuos metinius tekstus ir giesmes, o kiekvienų metų poreikiai ir išbandymai yra geras įrodymas to, jog po Viešpaties priežiūra jie buvo parenkami. Daug gautume paliudijimų apie tai, kaip labai tinkamos pasirodė tos temos kiekvienų metų išbandymams. Suprasdami iš Kunigų knygos 12 skyriaus, kad jau pasibaigė antitipinės motinos apsisvalymo antitipinės 80 dienų (1874-1954 m.), sąryšyje su gimimu antitipinės dukters (t.y. Didžiosios Minios, Paruzijos ir Epifanijos laikotarpyje; žiūr. Epif. tomas 4, 96-107 psl., P 54, 54-59 psl.), ir suprasdami, kad tuomet jau atėjo tinkamas laikas, kad apsivaliusi antitipinė motina, reiškianti Tiesos tarnus, atneštų antitipinę deginamąją auką, o taip pat auką už nuodėmę įrodymui savo apsisvalymo (Epif. tomas 4, 100 psl.), manome, kad labai tinkamas tekstas 2008 metams bus Dieviškasis priminimas iš Izaijo 52:11, kuriuo ir pavadinome šį straipsnį.

Tas paliepimas pradžioje buvo nukreiptas tiems Kunigams ir Levitams, kurie buvo susiję su Žydų Šventykla. Jiems reikėjo išoriškai apsivalyti tiek patarnaujant Susitikimo Padangtėje, tiek ir Šventykloje. Kunigai ir Levitai turėjo nusi-prausti praustuvėje prieš imdami į rankas Viešpaties Namų indus. Be abejo, tas priminimas iš mūsų teksto taip pat turėjo savyje tą mintį, jog jie turi būti švarūs savo gyvenime, savo elgesyje prieš žmones, kadangi jie reprezentavo Viešpatį prieš žmones. Viešpaties indai Padangtėje, o taip pat ir Šventykloje, tai buvo indai, įrankiai susiję su šventa tarnyba – Kieme, Šventojoje ir Švenčiausioje. Juos sudarė smilkytuvai, kastuvėliai, keptuvės, kaistuvai, žnyplės, taurės, dubenėliai bei šaukštai – įvairūs vertingi indai. Naudojami Šventojoje ir Švenčiausiojoje buvo iš aukso, o tie, vartojami Kieme, buvo iš vario. Vieninteliai, kuriems buvo leidžiama imti tuos indus į rankas, tai buvo pasišventusių klasės nariai. Kunigai naudojami jais Šventojoje arba Švenčiausiojoje tam tikrose tarnybos dalyse, o mažiau svarbiuose patarnavimuose jie būdavo uždengiami ir pernešami Levitų rankomis. Taigi, tais indais naudodavosi vien tik Kunigai ir Levitai. Reikėjo juos apvalyti prieš naudo-

jant, ir todėl buvo plaunami. Kiekvienas tų indų nešiotas taip pat turėjo būti apvalytas, tipiskai apiplautas nuo nuodėmės.

Antitipe mūsų Viešpats yra tas Didysis Aukščiausias Kunigas. Ištikimiausieji iš Jo pasekėjų yra tie, kurie laike savo bėgimo kūne tapo išmėginti ir įrodė savo ištikimybę, ir todėl yra verti tapti Kunigija garbėje. Bet visi kiti likusieji pasišventę taip pat turi išteisinimo rūbą per Kristų. Pradėti iš Dvasios turėjo išteisinimo rūbą priskirtą, o tuo tarpu kiti pasišventusieji turi bandomąjį išteisinimą. Kiekvienas, kuris nėra tokiu būdu apdengtas Kristaus teisingumu, kas nėra tokiu būdu išteisintas Dievo akyse, negali turėti dalies nešiojime šventų indų – įvairių Dievo Žodžio tiesų.

Antitipinė reikšmė šio priminimo mūsų tekste yra tokia, kad taip, kaip tipe Dievas reikalavo, jog viskas būtų švaru, taip ir mes, kaip VIEŠPATIES žmonės, turime būti apsivalę, švarūs širdyje. „Palaiminti tyraširdžiai“. Mes neturime kūno tobulumo dabartiniu laiku. Kai per tikėjimą priėmėme Jėzų kaip mūsų Išgelbėtoją, tas netobulumas mūsų kūno tapo pripažintas kaip pridengtas išbandomai švariui, baltu rūbu, reiškiančiu teisingumą, Kristaus nuopelną. Jei kalbėsime apie pradėtus iš Dvasios, tai tapo tikra jų nuosavybė jiems pasišvenčiant. Dabar tie, kurie priklausė dvasiniam pašaukimui, yra jau ištikimai baigę savo žemišką bėgimą ir randasi dvasiniame būvyje, o mes, broliai, seserys, likdami žemėje, būtinai stenkimės, su Viešpaties pagalba, dėl vietos žemiškoje Karalystės fazėje. Ir dar, turime išsaugoti mūsų tikėjimą į Jėzų ir išpildyti savo pasišventimo įžadus, kad būtume švarūs (Rom. 12:1). Būtina, kad išsaugotume save apvalytai. Kaip primena Šventas Raštas, turime apsivalyti nuo visokio kūno ir dvasios susitėpimo (2 Kor.

7:1; 1 Jn. 1:7). Tapome apvalyti nuo praeities nuodėmių, kai priėmėme Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją, o tai taip pat reiškia, kad Dievas ir toliau mus apvalo nuo visų nuodėmių, kurias turime dėl paveldėto Adominio silpnumo ir neišvengiamų nupuolių. Tačiau nieko nėra tame numatyta, kad nuvalytų tai mus nuo sąmoningai padarytų nuodėmių.

ŠIRDIES ŠVARUMAS

Didžioji Minia ir Mažasis Būrelis, kol buvo ant žemės, kaip Nauji Kūriniai, negalėjo praktikuoti sąmoningai daromų nuodėmių ir toliau likti Naujais Kūriniais, nes Naujas Kūrinys reprezentuoja Kristaus protą, kuris yra šventas. „Mes žinome, jog kiekvienas, gimęs [pradėtas] iš Dievo, nenusideda. Kas gimęs iš Dievo, saugo save ir piktasis jo nepaliečia [negali jo pagriebti]“ (1 Jn. 5:18). Dievo vaikas gali būti nugalėtas savo senosios prigimties, kuri yra laikoma mirusia, bet iš tikro nėra visiškai numirusi, todėl jis gali būti nugalėtas silpnumo, gali padaryti klaidą sprendime ar žodyje, bet niekada sąmoningai neperžengs Dievo įstatymo. Jis turi malo-

numą vykdydamas Dievo valią ir niekada sąmoningai jos neperžengtų, ar koku nors kitoku būdu jai pasipriešintų. Juo labiau, norėtų, kad įvyktų Dievo valia ir Jo planas, net tada, jeigu tai sugriautų jo brangiausias viltis ir nutrauktų jam visus malonius ryšius. Jis nenusidės sąmoningai tol, kol turi naują dvasią, protą ir valią, nes „Kas yra gimęs [pradėtas] iš Dievo, nedaro nuodėmės [sąmoningai, apgalvotai, nes jei senoji valia nugalėtų naująją, tai reikštų mirtį Naujojo Kūrinio], nes Dievo sėkla [šventa sėkla, arba Tiesos dvasia] pasilieka jame, ir negali [sąmoningai] daryti nuodėmės, nes iš Dievo gimęs [pradėtas] yra“ (1 Jn. 3:9). Visi netyčiniai, nenumatyti sute-pimai mintyse, žodžiuose ir darbuose yra dalimi

pradinės įgimtos nuodėmės ir su ja susietos degradacijos, vis tebeveikiančios kūne per paveldėjimą. Nuo tų trūkumų esame „dovanai išteisinami Jo malone, per atpirkimą [apolutrosis, išlaisvinimą] įvykdytą Kristuje Jėzuje. Jį Dievas pastatė taikinamąją priemonę, permaldavimu [hilasterion, malonės sostu, gailestingumo laidu] Jo krauju [išpirkos kaina, kurios nuopelnas uždengia visas Adomines nuodėmes] per tikėjimą (Rom. 3:24,25). „Jame turime atpirkimą [apolutrosis, išlaisvinimą nuo Dieviškojo prakeikimo ir rūstybės – išteisinimą] per Jo kraują, nusikaltimų atleidimą“ (Ef. 1:7; Kol. 1:14). Nors Jaunieji Vertieji ir pasišventę Epifanijos Stovyklautojai nėra Naujais Kūriniais, tai vis tiek tos pačios taisyklės taikomos ir jiems: jie yra bandomai išteisinti, taigi bandomai pridengti Kristaus teisingumo rūbu (Ps. 32:1,2); jie turi naują protą, naują širdį ir naują valią, kad vykdytų Dievo valią, ir turi rūpintis, kad ji valdytų, jeigu nori būti ištikimais.

Iš konteksto matyti, jog tos mūsų eilutės perspėjimas yra pritaikomas dabartiniame laike. Taip pat tai galiojo ir mūsų Viešpaties laikais. Jis buvo šventas, nekaltas, nesuteptas ir atskirtas nuo nuodėmiautojų. Šis perspėjimas taip pat buvo taikomas ir Apaštalų laikuose. Visi jie turėjo būti švarūs. Judas, kuris buvo nešvarus, nuėjo į savęs sunaikinimą. Jis nuėjo į Antrą mirtį, nes nepasinaudojo galimybėmis, kokios buvo jam duotos. Taip, kaip buvo įmanoma Judui nupulti, taip yra galimas dalykas, kad ir mes nupultume – didesniame ar mažesniame laipsnyje. Taip, kaip Judas tapo atmetas nuo tarnybos Dievui dėl širdies nešvarumo ir meilės pinigams, taip galime būti tikri, kad visi, kurie nėra švarūs širdyje, taps atmeti nuo tokios tarnybos. Taip, kaip nė vienas nebūtų pastatytas į tarnybą, jei nebūtų švarus širdyje, taip pat, jeigu kas tampa nešvarus, bus atmetas nuo jos. Tai pailiustruota Ananijo ir Safiros atveju (Apd. 5:1-11), kurie buvo atkirsti, ir per tai pašalinti iš ištikimų Viešpačiui žmonių tarpo dėl jų meilės pinigams ir bandymo apgauti. Taip pat atsimeiname, jog panašiai buvo ir Simono Mago atveju (Apd. 8:9) bei kitiems asmenims, paminėtiems Naujajame Testamente. Kai kurie yra susitepę širdyje, o kiti gali to nepastebėti. Kaip nurodo Šventasis Raštas (Lk. 16:15), kai kurie iš tų, kurie aukštai vertinami žmonių, yra pasibjaurėtini Dievo akyse. Ir kai kurie, kurie nėra vertinami tarp žmonių, yra aukštai vertinami Dievo.

„Pasaulis todėl nepažįsta mūsų, kad jis Jo nepažino“ (1 Jn. 3:1).

SUSITIKIMO PADANGTĖS INDAI

Be smilkytuvų, buvo dar keturi komplektai indų, priklausančių variniam aukurui (Sk. 4:14; Iš. 38:3), auksiniam stalui (Sk. 4:7), auksinei žvakidei (Sk. 4:9), ir tikriausiai, taip pat auksiniam aukurui (Sk. 4:11,12). Iš 2 Tim. 3:16,17 sužinome, kad Šventame Rašte ypač buvo numatyta mokyti keturiomis minčių kryptimis, o tai yra: (1) „doktrinos“, (2) „pabarimai“ [klaidų atmetimas], (3) „pataisymai [pasmerkimas blogų įpročių, blogo elgesio ir jų atmetimas] bei (4) „mokymas teisingai elgtis“ [įdiegimas tinkamų būdo bruožų ir teisingo elgesio]. Manome, kad keturi komplektai indų, priklausančių tiems keturiems Padangtės daiktams, atitinka tas keturias kryptis biblinio mokymo, į kurį 2 Tim. 3:16,17 atkreipia mūsų dėmesį. Įvykę faktai taip pat nurodo, kad tokia išvada yra teisinga, kai šalia biblinių ištraukų (smilkytuvų) Dievo žmonės naudojo per visą Evangelijos Amžių ir dabar tebenaudoja biblines doktrinas, pabarimus, pataisymus ir auklėjimą teisingume, kurie yra duoti tam, „kad Dievo žmogus taptų tobulas, kiekvienam geram darbui visiškai išlavintas“.

Kaip pastebėjome anksčiau, tipe tikrai Kunigams ir Levitams buvo leidžiama imti į rankas šventus indus; taigi antitipe reiškia, kad vien tikrai tiems, kurie yra antitipiniai Dievo Kunigai ir Levitai, buvo patikėtos brangios Dievo Žodžio tiesos. Dabar, kada antitipiniai Kunigai (Mažasis Būrelis) ir svarbiausia pagrindinė klasė Levitų (Didžioji Minia) pilniausioje prasmėje jau baigė savo kelionę į dvasinę Karalystės fazę, nešimas Viešpaties indų patikėtas yra antraeilei klasei antitipinių Levitų (Jauniesiems Vertiesiems), kaip ypatingiems Viešpaties atstovams, likusiems ant žemės. Tad koks svarbus ir laiku yra tas priminimas iš mūsų teksto: „Apsivalykite, jūs, kurie nešate VIEŠPATIES indus!“.

NUODĖMĖ ŠIRDYJE

Metų eilutėj duota mintis turi būti visą laiką mūsų prote – kad visi, kurie norėtų nešti Viešpaties žinią, būti Jo tarnais, skelbti Jo Tiesą, turi būti, visų pirma, apsivalę, turėti švarią širdį. „Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės Dievą“. Tie, kurie yra nešvarūs širdyje, negalės matyti Dievo nei raidine, nei simboline prasme. Regėjimas Dievo dabar – tai įžvelgimas, pamatymas

Dievo charakterio, supratimas Jo garbingo nuolat nenutrūkstamai beišsipildančio Plano bei mokymasis uoliai sekti Juo – visa tai ateina mums, jei turime šviesią širdį. Juo labiau tampame švaresni širdyje, tuo nuoširdesni, teisingesni ir apvalyti tampa ir mūsų ketinimai, siekiai ir tuo giliau galime suprasti ir daugiau įvertinti mūsų didį Dangiškąjį Tėvą. Tikrai tokiems, o ne jokiems kitiems, Jis apreikia Save Patį. Taigi, savęs apvalymo darbas ir išsaugojimas savęs švarume, skaistume yra didžiausios svarbos dalykas. Turime pasiekti visišką tyrumą širdies, ketinimų, o po to, ant tiek, kiek tai įmanoma, išsaugoti savo mintis, žodžius ir poelgius laisvus nuo nuodėmės, nuo visokios rūšies sutepimo. Jeigu kas pritaria nuodėmei savo širdyje, Viešpats jo neišklauso (Ps. 66:18). Ir todėl, jei kas nesirūpina išlaikant save Dievo meilėje, tai greit išeis į išorinę tamsą (Mt. 6:23; 22:13), pasaulio tamsą ir vardinių Dievo žmonių tamsą. Taigi tai, ar išliksime Viešpaties malonėje ir Jo Tiesos šviesoje, priklauso nuo to, ar išsaugojame save Jo meilėje, apvalytoje būsenoje, širdies švarume ir, kiek tai įmanoma, švarume minčių, žodžių, poelgių.

Didžiajame Babilone ir taip pat Mažajame Babilone, deja, netgi ir tarp mūsų yra daug tokių, kurie iš tikro laiko save Dievo tarnais ir kurie yra kitų gerbiami, bet jie negerbia Jo Žodžio, ir todėl neneša Jo indų. Turime pasakyta, kad ir kai kurie Šėtono tarnai laiko save Dievo tarnais (2 Kor. 11:13-15; Apr. 2:2; 3:9;). Kai kurie iš jų prisipažįsta, kad neturi tikėjimo. Kai kurie kalba, jog Dievas, paprasčiausiai, yra gamtos dievu, principas, pasireiškiantis visuose geruose dalykuose, „visoks gėris“, kad Dievas yra visur, kad nėra asmuo, bet pats principas ir t. t. Taip darydami, jie garbina kūrinį vietoj Kūrėjo, gamtos dėsnius, vietoj tų dėsnių Davėjo, pasekmę vietoj Didžiosios Priežasties, stovinčios už pasekmės. Kiti tvirtina, jog tiki į asmeninį Dievą, bet netiki Šventuoju Raštu. Kai kurie iš jų atvirai pareiškia, kad pirmosios penkios Biblijos knygos, o taip pat paskutinė jos knyga yra išgalvotos. Nemanome, kad tokie neša Viešpaties namų indus kokia nors prasme. Tikriausiai, jie niekada nenešė tų indų, nepaisant savo aukštų pareigų Didžiajame Babilone.

Aišku, kad kai kurie Žodžio tarnai kažkada nešė šventus Viešpaties indus, bet dabar jau nustojo tai daryti. Kai kurie iš tų, kurie kažkada ištikimai tarnavo Tiesai, taip, kaip Viešpats

davė į jų rankas, kad ją skelbtų, apsilėjo pastovaus savęs apvalymo darbe, sąryšyje su Viešpaties indų nešimu. Dėl tos priežasties pateko į didesnę ar mažesnę klaidą, o daugeliu atvejų visiškai išėjo iš Kiemo ir tapo Kristaus kryžiaus priešais. „Nes daugelis – apie juos dažnai sakydavau, o dabar net verkdamas sakau – elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai. Jų galas – pražūtis, o jų dievas – pilvas, ir jų garbė glūdi jų gėdoje. Jų mintys nukreiptos į žemiškus dalykus“ (Flp. 3:18,19). Apaštalas taip pat pamini (Rom. 1:18) kai kuriuos, „kurie užgniaužia [katecho: slopina, nuslepia] Tiesą neteisybe“. Šiame tekste žodis „užgniaužia“ nėra panaudotas reikšmėje – išsaugoti Tiesą, bet reiškia jos nuslėpimą, sulaikymą – Tiesos slopinimą. Tokiu būdu, kai kurie, vietoj Tiesos skelbimo, ją slopina, užgniaužia. Tai ypač taikytina vadams tiek Didžiajame, tiek Mažame Babilone, ir kai kuriems iš mūsų, jeigu kaip neapsivalę antitipiniai Levitai sekame jų blogu ir Dievui nepatinkančiu pavyzdžiu, gausime nuo Dievo pasmerkimą.

Kitame laiške (Flp. 1:15-17) Šv. Paulius pamini kai kuriuos „kurie skelbia Kristų iš pavydo ir rungtyniaudami“, ar „apsakydami Kristų iš nesutarimo, skelbia nenuoširdžiai“, tuo tarpu kiti skelbia Kristų „iš geros valios“ ir „iš meilės“. Tikrai, Apaštalas nekalba apie tuos pirmus kaip apie tokius, kurie neša Viešpaties indus, nes jie priešinasi Tiesai, siekdami realizuoti savo asmeninius interesus, ambicijas, daro tai iš pavydo, noro ginčytis, barningumo, taigi elgiasi „nešvariai“. Viešpats paima Tiesą ir Tiesos Dvasią iš tokių asmenų, ir to pasekoje jie vaikščioja „dėl savo proto tuštybės, turėdami aptemdytą supratimą, būdami atskirti nuo Dievo teikiamo gyvenimo dėl juose esančio nežinojimo, kuris yra dėl jų širdies užkietėjimo“ (Ef. 4:17, 18). Dabar, taip kaip ir visados, tie, kurie gauna iš Viešpaties ypatingą privilegiją nešti Jo indus dabartinės Tiesos, kai ji atskleidžiama vis daugiau ir daugiau, tai tie, kurie nuolatos atkreipia dėmesį į Jo priminimą: „Būkite švarūs“.

PRIEŠO TAIKINYS

Šventasis Raštas visur užsimena, kad pasaulyje veikia priešiškos jėgos, turinčios tendenciją suteršti Dievo žmones. Žinoma, dėl savo kūno silpnumo, visi turime pakankamai pagundų nugalėti. Bet Šventas Raštas kalba, kad tai dar ne viskas, prieš ką turime stengtis kovoti. Yra puolę

angelai, kurie veikia per okultines įtakas, jėgas, ir kurių ypatingas kėslas yra suteršti pasišventusius Viešpaties tarnus. Jie yra labai subtilūs, klas-tingi savo sugestijose, kurias pakiša Dievo žmonių protams. Jie neveikia per Dievo Šventosios Dvasios malones, tokias kaip tikėjimas, viltis, savikontrolė, kantrybė, dievobaimingumas, broliška meilė, geraširdiškumas, nuolankumas, romumas ir gerumas, bet veikia pasinaudodami pasaulio pagundomis ir vilionėmis. Jie pasiekia savo tikslų, pasinaudodami žmogaus kūno nuodėmingais troškimais, tokiais kaip savanaudiškumas, asmeninė ambicija, meilė pinigams ir malonumams, geidulingumas, laukimas pritarimo iš kitų, noras valdžios, garbės ar aukštos vietos, arba veikia per tokius blogus charakterio bruožus, kaip išdidumas, pavydas, įtarumas, piktumas, nešvarumas, vaidingumas, tuščiagarbiškumas bei neapykanta; o tie „kurie taip daro, nepaveldės Dievo Karalystės“ (Gal. 5:21). Ir iš tikrųjų, „nes mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, su [nematomo-] valdžiomis, su šitos tamsos pasaulio valdovais, su pikto dvasinėmis jėgomis dangaus srityse [su piktomis dvasiomis danguje]. Todėl stverkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte priešintis piktają dieną ir, viską atlikę, išsilaikyti“ (Ef. 6:12,13). Kuo švaresnis yra žmogus, tuo tikriau, kad juo susidomės Priešininkas. Medžiojamas paukštis medžiotojui yra labiau geidžiamas taikinis, nei kiti paukščiai. Tad visi, kurie neša Viešpaties indus, yra ypatingi taikiniai ugninių strėlių piktojo, jo demonų ir jo žemiškų atstovų. Turime kovoti prieš pasaulį, kūną ir Priešininką. Jei esame tinkamoje širdies būsenoje, švarūs širdyje, ištikimi kaip Viešpaties vaikai, tai stengsimės savo protą ir kūną laikyti švaroje ir nesutęptus. Jei nestebėsime savęs ir savo aplinkos, tikriausiai savo charakterį sutepsime. Šėtonas ypatingai stengiasi padaryti įtaką mums, o žinome, kad kiekvienas, kurį jis paliečia, lieka suteptas. Su kuo tik tas piktasis susiduria, tam padaro tikrą žalą. Ir kiekvienas asmuo irgi tam tikru laipsniu yra kaltas prieš tai, kai būna jo palietas. Taigi, vaikščiojime apdairiai ir saugokime savo širdį labiau už viską, kas saugotina, nes iš širdies išeina gyvenimo šaltiniai (Pat. 4:23). Saugokime patys save rūpestingai, kad tas piktasis mūsų nepaliestų (1 Jn. 5:18).

Galimas dalykas, kad kokiame laipsnyje kas tampa susitępęs, nešvarus, tokiam laipsnyje nebetinka tam, kad jam būtų patikėti Viešpaties

namų indai. Gal būt, kiekvienas iš Dievo žmonių gali pasakyti iš patirties, kad žino šiek tiek šiuo klausimu, ką tai reiškia. Be abejonės, visi Dievo vaikai patiria tai, jog tiek, kiek mūsų širdis yra švari, tiek ir mūsų dvasinis regėjimas yra aiškus. Ir proporcingai tam, kiek nutolstame nuo to švarumo, tiek turime vis mažiau progų tarnybai – nešti Tiesos indus.

Iš Didžiosios Minios, t. y., antitipinių Levitų 60-ties grupių, Gerieji Levitai buvo vieninteliai pakankamai apvalytai, kad tarnautų Dievui didžiausiame laipsnyje Dvasioje ir Epifanijos Tiesoje (Jn. 4:24). Mūsų mylintis Gelbėtojas nuvalė ir išgrynino juos laike jų žemiško vystymosi taip, jog jie galėjo aukoti Dievui auką teisingume (Mal. 3:3). Kada jie pasiekė antitipinių 80-ties dienų apsivalymo pabaigą, kaip motina po dukters, Gerieji Levitai, kaip atstovai visos Didžiosios Minios, iš Dievo malonės, buvo pasiruošę atnešti antitipinę deginamąją auką ir auką už nuodėmę – kaip įrodymą savo apsivalymo, kaip klasės. Turime daryti skirtumą tarp individualaus apsivalymo, kuris tęsiasi per visą Evangelijos Amžių, ir tarp apsivalymo klasės – Didžiosios Minios, kuris prasidėjo tuoju po pastatymo šešiasdešimto stulpo (4 Ep. tomas, 146, 147 psl.). Praradusieji karūnas, kaip atskiri asmenys laike viso Evangelijos Amžiaus, turėjo apsivalyti nuo savanaudiškumo ir pasaulietiško nuodėmės, tai reiškia – nugalėti tą nuodėmę, kitaip jie eitų į Antrą mirtį. Tačiau tas jų apsivalymas nebūtinai lietė klaidas, nes jeigu to būtų reikalauja, didelė dauguma iš jų eitų į Antrą mirtį; juk matėme, kaip daugelis iš jų baigė savo bėgimą, neįgiję Tiesos, kuri buvo duota tam laikui jų dienose. Dievas numatė apvalyti tuos brolius nuo klaidų, ir pasirūpino tuo, kad jie įgytų Tiesą, skirtą tam laikui, po jų prikėlimo kaip dvasinių būtybių (Apr. 7:17; 19:9). Tačiau suprantame, kad savo, kaip klasės, apsivalyme antitipiniai Levitai turėjo apsivalyti nuo klaidų, taip pat nugalėti savo nuodėmes – savanaudiškumą ir pasaulietišumą. Tai aiškiai matyti iš to fakto, kad, kol nėra apsivalę nuo tų abiejų rūšių pikto, ir bent jau, mažiausiai, nepadarė žymios apsivalymo pradžios, negalės patarnauti Kunigams (Sk. 8:7,21, pirmas ir antras sakiny, 22,13-19). Dalis jų apsivalymo, kuris turi įvykti Dievo atžvilgiu, „prieš Dievą“, kaip atskira dalis nuo jų asmeniškai atliekamo darbo apsivalymo procese, parodyta Skaičių 8:7,21 (pirmas ir antras sakiny). Papildomai, jie turėjo dar praei-

ti apiplovimą Avinėlio krauju (Apr. 7:14), kaip yra pavaizduota tipe Skaičių 8:8,12,21 (paskutinis sakinys). Dalis jų apvalymo buvo užbaigta po jų prisikėlimo dvasinėje sferoje.

Gerieji Levitai, dalyvaudami ypatingame patarnavime, kuris paliudijo apsivalymą antitipinės motinos pagimdžius antitipinę dukterį, prieš savo mirtį galėtų klaidingai manyti, kad jų individualus apsivalymas tada užsibaigė. Turėjo jis tęstis net iki jų žemiško bėgimo pasibaigimo. Suprantame, kad Tiesos tarnai yra apvalomi nuo tokių suteptimų, kurie padarytų taip, kad jie nebetiktų užimti savo vietos Tūkstantmetiniame Amžiuje, taip pat ir jų ypatingai paliudijimo tarnybai, prasidėjusiai nuo spalio mėn. 1954 metų; bet tai nereiškia, jog neturėjo būti jokio tolimesnio apvalymo prieš gaunant dvasinę prigimtį. Kiekvienas asmuo turėjo ir toliau apsi-

plauti antitipinėje praustuvėje. Būtina buvo jiems, kad ištikimai testų apsivalymą nuo visokio kūno ir dvasios susitepimo, tobulindami šventumą garbinant Dievą. Siūlome dabartiniams Dievo žmonėms kartu su šio straipsnio tema Giesmę Nr. 215 „Ta apvalanti srovė“, kaip tinkamą 2008 metams. Tegul tai bus palaiminimu mums visiems šiais Naujais Metais. Dabartiniu laiku esame tarpe tų Dievo žmonių visame krikščioniškame pasaulyje, kurie turi sudaryti dvi paskutines pašvęstas klases prieš prasidedant Restitucijai. Tai būtent, Jaunieji Vertieji ir Pasišventę Epifanijos Stovyklautojai dabar tarnauja Dievui dar prieš inauguraciją Naujos Sendoros ir atidarymą Šventumo Kelio. Susijunkime kartu ir ištikimai skelbkime tą brangią Tiesą, kurią mūsų Dangiskasis Tėvas patikėjo į mūsų rankas!

PT; TP '07,50-56.

VIEŠPATIES VAKARIENĖ

„Tai darykite Mano atminimui“ - Lk. 22:19.

(Tęsinys iš D. T. 2007 m. Nr.17; 6 psl.)

GILESNĖ DUONOS IR TAURĖS REIKŠMĖ

KAIP jau esame matę, Dievo tikslas, *išteisinant Bažnyčią per tikėjimą* Evangelijos Amžiaus laike pirmiau, negu bus išteisintas pasaulis per paklusnumo darbus Tūkstantmetiniame Amžiuje, yra toks, kad duoti galimybę tiems, kurie jau dabar mato ir girdi, ir įvertina tą Didžiąją Auką, kurią Meilė padarė mūsų naudai, kad jie galėtų pasiūlyti savo kūnus kaip gyvas aukas, ir tokiu būdu, turėtų dalį kartu su mūsų Viešpačiu Jo aukoje, kaip Jo Kūno nariai. Ši papildoma ir gilesnė Mirties Minėjimo reikšmė nebuvo labai aiškiai mūsų Viešpaties nurodyta (žiūr. Diaglott vert. Lk. 22:20; 1 Kor. 11:25). Be abejo, tai buvo vienas iš tų dalykų, ką Jis paminėjo sakydamas: „Dar daug ką Aš turiu jums pasakyti, tačiau dabar jūs negalite pakelti. Bet kai ateis jis, Tiesos Dvasia, jis įves jus į visą Tiesą ... ir paskelbs jums tai, kas turi įvykti“. Ta Tiesos Dvasia, kalbėdama per Apaštalą Paulių, suprantamai paaiškina tą antrą, labai svarbią Atminimo reikšmę, kai jis rašo tai pasišventusiai Bažnyčiai: „Palaiminimo taurė, kuria laiminame, ar ji nėra *dalyvavimas* Kristaus kraujuje? Duona, kurią laužome, ar ji nėra *dalyvavimas* Kristaus kūne?“ – dalyvavimas su Kristumi kaip bendraukotojai net iki mirties, kad per tai galėtų būti palaikyti vertais būti kartu su Juo ir dalyviais šlovės, kurią Jis gavo kaip dovaną už Savo ištikimybę.

„Kadangi yra vienas *kepalas*, mes, daugelis, esame vienas kūnas“ (1 Kor. 10:16-17). Abu požiūriai tame iškilingame patvarkyme yra svarbūs: yra būtina, kad mes matytume, visų pirma, mūsų išteisinimą per Viešpaties auką. Po to reikia, jog supras-tume, kad visas Kristus, Dievo požiūriu, yra sudėtinis kūnas iš daugelio narių, kurio Galva yra Jėzus, ir kad ta Bažnyčia, kaip visuma, turi būti sulaužyta, ir atsižvelgiant į tai, kiekvienas jos narys turi būti mūsų Viešpaties Jėzaus kopija, ir turi eiti Jo pasiaukojimo pėdomis. Mes tai darome aukodami savo gyvybes, „guldydami savo gyvybes už brolius“ taip, kaip Kristus paguldė savo gyvybę už visus. Nėra tai mūsų dvasinė gyvybė, kurią mes guldome, taip kaip tai nebuvo mūsų Viešpaties dvasinė gyvybė, kurią Jis paguldė aukoje. Bet taip, kaip Jis aukojo Savo *tikrai tobulą* būtybę, taip ir mes turime aukoti save kaip išteisintas būtybes, *laikomas tobulomis*, bet nesančiomis iš tikro tokiomis. Taurė taip pat reiškia kentėjimus. Yra viena taurė, nors joje sultys yra iš daugelio vynuogių, taip kaip yra vienas duonos kepalas, nors sudarytas iš daugelio grūdų. Tie grūdai negali išsaugoti savo individualumo ir savos gyvybės, jeigu jie turi pasidaryti duona kitiems. Vynuogės negali išsaugoti savęs kaip atskiros vynuogės, jeigu jos turi sudaryti gyvybę teikiančią Dvasią. Ir taip mes

matome, kaip puikiai pasakė Apaštalas, jog Viešpaties žmonės (t. y. Bažnyčios nariai; rašyta 1938 m.; vertėjo past.) yra dalyviais vieno duonos kepalo ir vienos taurės.

Mūsų Viešpats labai aiškiai pareiškia, kad taurė, vynmedžio vaisius (niekur nėra ši taurė apibūdinta kaip vyno taurė, nors tai galėjo būti), reprezentuoja kraują, vadinasi, gyvybę: ne gyvybę išsaugotą, bet gyvybę išlietą, atiduotą, paaukoto gyvybę. Jis mums sako, kad tai buvo paaukota dėl nuodėmių atleidimo, ir kad visi, kurie norėtų būti Jo, būtinai turi gerti iš jos – turi priimti Jo auką ir įsisavinti ją tikėjimu. Visi, kurie nori būti išteisintais per tikėjimą, turi priimti gyvybę iš to vienintelio Šaltinio. Tai daro negalimu tvirtinimą, kad nemirtingumas įgyjamas be Kristaus; tai paneigia pareiškimą, kad gyvybė yra gaunama kaip paklusnumo Įstatymui rezultatas; tai taip pat paneigia tvirtinimą, kad įtikėjimas ir paklusnumas kuriam nors didžiam mokytojui yra tokios pat reikšmės dalykas ir suteikia amžiną gyvenimą. Tačiau nėra kito kelio įgyti amžiną gyvenimą, kaip tik per pripažinimą Viešpaties kraujo, kartą pralieto, kaip išpirkos kainos už viso pasaulio nuodėmes. Nėra kito vardo, duoto po dangumi žmonėms, per kurį mes turime būti išgelbėti. Lygiai taip nėra jokio kito kelio, kuriuo eidami galėtume pasiekti naują prigimtį, kaip tik priimdami Viešpaties kvietimą gerti iš Jo taurės ir būti laužtais kartu su Juo, kaip vieno duonos kepalio nariai, ir būti palaidotais su Juo krikšte į Jo mirtį, ir taip būti su Juo Jo prisikėlime garbėje, šlovėje ir nemirtingume (Rom. 6:3-5; 8:17).

Kaip paprastai, mūsų Viešpats turėjo ką nors pasakyti apie Karalystę. Tai buvo susiję su kiekviena Jo kalba, todėl ir šia ypatinga proga Jis primena mokiniams, kuriems jau buvo davęs pažadą bendra-paveldėjimo Karalystėje, jei liks ištikimi, paskelbdamas, jog Jis išeina gauti tos Karalystės, ir vėl sugrįš, kad jie gautų dalį su Juo. Tada dar pridūrė kalbėdamas, kad šis Atminimas, kurį Jis dabar įsteigė, turės savo išsipildymą toje Karalystėje. Ką tiksliai mūsų Viešpats turėjo mintyse tai sakdamas, sunku aiškiai apibrėžti, bet atrodo tinkama būtų galvoti, kad Jis turėjo omenyje, kad tų išbandymų ir kančių rezultate, atvaizduotų simboliais, bus džiūgavimas bei triumfas Karalystėje. „Jis matys Savo sielos sunkaus darbo vaisių ir bus patenkintas“ (Iz. 53:11). Jis atsigręš atgal į praeitų išmėginimus ir sunkumus, ištvėrtus dėl ištikimumo ir paklusnumo Tėvo valiai, ir džiaugsis, kai matys viso to didingas pasekmes Karalystės palaimose, kurios ateis visai žmonijai. Ir tokiam pat džiaugsmui dalyvaus visi Jo mokiniai, kurie

geria iš Jo vyno taurės, pirma – išteisinime, o antra – pasišventime, ir kurie kenčia su Juo. Jiems yra pažadėta, kad jie karaliaus su Juo, o kada tas karaliavimas prasidės, ir kada Karalystės darbas bus vykdomas, atsigręždami atgal, jie taip, kaip ir Jis, garbins Dievą už jų vedimą, nors tai buvo „siaurasis kelias“, pasiaukojimo ir savęs išsižadėjimo kelias. Mūsų Viešpaties tikėjimas atlaikė išbandymą per visas tas išmėginimų valandas, apie kurias Jis žinojo, kad arti jau tas laikas Jo suėmimo ir mirties. Tai, kad Jis pareiškė padėką Dievui už duoną ir taurę, parodo, kad sutinka džiaugsmingai priimti visus kentėjimus, kuriuos simbolizavo duonos laužymas ir vynuogių sutrynimas. Jis jau buvo patenkintas Tėvo patvarkymu ir galėjo dėkoti, tikėdamas, kad vėliau Jis galės dėl to labai džiaugtis. Sutinkamai su tuo, jiems išsiskiriant buvo sugiedotas himnas, garbinimo giesmė, be abejo dėkojant Tėvui, kad Jo bėgimo laikas beveik baigėsi, ir kad Jis yra gavęs ligi šiol pakankamai malonės kiekviename reikale.

Mūsų Viešpaties mirties metinė sukaktis skaičiuojama pagal mėnulį (Dabartinė Tiesa, 1996 m., 16, 64 psl.; 2002 m. 16 psl.; vert. past.). Taigi, tinkamas laikas švęsti Jo Atminimą būtų „tą naktį, kurią Jis buvo išduotas“, naktį – ne tuojau pat šestą valandą (t. y., 18 val.; vert. past.), bet vėliau, skiriant laiko tam tikram būtinam pasiruošimui, būtinam simbolių reikšmės ištyrimui ir visos tos temos iš naujo apsvarstymui. Kaip paprastai, visur tą metinių dieną broliai susitiks iškilmingai paminėti tą didį įvykį, kurio dėka mes buvome išpirti iš prakeikimo ir taip pat kartu prisiminti savo pasišventimą būti mirusiais su Kristumi; ir jeigu su Juo esame mirę, tai taip pat ir būsime dalyviais Jo prisikėlime, pirmajame prisikėlime garbei, šlovei ir nemirtingumui (rašyta 1938 m., čia kalbama apie Kristaus Kūno narius; vert. past.). Įvairiuose pasaulio kraštuose brangiems bičiuliams patariame nebūti aplaidiems dėl tokio brangaus Atminimo paminėjimo, kuris yra tiek pilnas reikšmės visiems, kurie protingai tai įvertina. Nepatariame rinktis kartu didelėmis grupėmis, bet geriau, jog kiekviena maža grupelė susitiktų kartu, kaip jų įprasta; toks būdas, atrodo, buvo ir ankstyvojoje Bažnyčioje. Švęskime džiaugsminga širdimi, dar kartą kartu įvertinkime Atminimo iškilmingumą, ne vien tik susiedami tai su mūsų Viešpaties auka už mus, bet taip pat ir kaip turintį ryšį su mūsų asmeniška aukos sandora būti mirusiais su Juo. Patariame, kad visi vadovai mažose Dievo žmonių grupelėse pasistengtų gauti, jei įmanoma, neraugintos duonos (galbūt iš kurios nors Žydų šeimos) ir nefermentuotų vynuogių sulčių, ar razinų sulčių, ar kitokio vynmedžio vaisiaus, kaip bus

nutarta. Bendrai patariame, nenaudoti vyno, nes tai gali būti pagunda kai kuriems, silpniems kūne. Tačiau rekomenduojame, kad būtų pasirinkta ir dėl tų, kurie sąžiningai tiki, kad vynas čia turi būti vartojamas. Tad, patenkinant kai kurių sąžinės reikalavimus, būtų neblogai pridėti truputį fermentuoto vyno į vynuogių ar razinų sultis.

Taip pat patariame, kad šie nedideli susirinkimai būtų be pasirodymo, puikavimosi, bet tinkamai pasiruošę, drausmingi, susirinktų kartu ramūs, tylūs, kupini kilnių, brangių minčių, atsižvelgiant į tą didžią transakciją (lot. transactio - sandėris, sutartis; vert. past.), į atliktą tą didį darbą, kurį minime; ir tai daug geriau, nei kreipti mūsų dėmesį labiau į formas ir ceremonijas. Tame, kaip ir visuose kituose dalykuose, stenkimės daryti tai, kas patiktų mūsų Viešpačiui, ir tada, galime būti užtikrinti, kad tai bus naudinga visiems, kurie dalyvauja. Jau esame užsiminę, kad nei vienam neturi būti draudžiama dalyvauti, kuris išpažįsta tikėjimą į brangų kraują ir yra pasišventęs mūsų Išgelbėtojų, Jo tarnybai, nebent tam asmeniui būtų uždrausta Bažnyčios (ar susirinkimo) nutarimu. Paprastai, nereikia baimintis, kad kas nors pasinaudos ta dalyvavimo kartu privilegija, nebūdamas nuoširdus ir įsitikinęs širdyje. Greičiau, kai kuriems reikia padrąsinimo, nes kartais yra klaidingai suprantami Apaštalo pasakyti žodžiai atžvilgiu tų, kurie „valgo ir geria nevertai, Viešpaties kūno neiš-

skirdami, tokie valgo ir geria sau pasmerkimą“ (1 Kor. 11:29). Dėl tokių nuogąstaujančių, kurie, kaip mes tikime, neatsisakė privilegijos paminėti šitą svarbų įvykį, galėtume paaiškinti, kad pagal mūsų supratimą, Apaštalo paminėta klasė yra sudaryta iš tų, kurie nesuprato ir neįvertino tos aukos svarbumo, ir kurie paprasčiausiai, tą Atminimą pripažino, kad yra tai tik ceremoninės apeigos. Tokie valgo ir geria *pasmerkimą*, prakeikimą, kadangi, jei jie būtų ištyrinėję tą dalyką, tai aiškiai pamatytų sąlygas, kokiomis Viešpats priima „Mažąjį Būrelį“, renkama šiame Evangelijos Amžiuje. To nepadarymas, jiems atneša tam tikrą pasmerkimą, pabarinimą; jie yra labiau atsakingi, nei kiti pasaulyje, kurie nieko nežino apie Viešpatį, Jo auką ir t.t. Tačiau mes, kai švenčiame šitą garbingą Atminimą, neužmirškime padėkoti Viešpačiui už mūsų išteisinimą, ir taip pat už tą svarbią privilegiją ir džiaugsmą būti bendra-aukotojais su mūsų Atpirkeju, papildydami kiek dar trūksta Kristaus sielvartų. Ir tuomet, kai esame nuliūdę ir pasinėję apmąstymuose, tyrinėdami savo širdis ta proga, stenkimės švęsti pergalę tikėjimu, kaip darė mūsų Viešpats, ir eikime į priekį giedodami gyrių ir garbindami Tą, kuris pašaukė mus iš tamsybės į Savo nuostabią šviesą, ir kuris tokiu būdu suteikė privilegiją dalyvauti tame dideliame darbe, kuris šiuo metu eina į priekį.

PT '38,36-37; TP '39,20-22.

SURINKIMAS ARMAGEDONE

„Tada pamačiau iš slibino nasrų, iš žvėries snukio ir iš netikrojo pranašo burnos išeinant tris netyrąsias dvasias, tartum varles. O tai yra demonų dvasios, darančios ženklus; jos išeina pas žemės ir viso pasaulio karalius, kad juos suburtų didžiosios Visagalio Dievo dienos kovai.... Ir jis subūrė juos į vietovę, kuri hebrajiškai vadinasi Harmagedonas“ – (Apr. 16:13-16).

ATRODO, kad Dievas davė Apreiškimo Knygą turėdamas tikslą uždengti dideles ir svarbias tiesas, ne vien tik tam, kad jos neturėjo būti tuo metu suprastos, bet ir tam, kad Jis numatė išlaikyti kai kuriuos Savo Plano bruožus paslėptus nuo pasaulio. Apreiškimo knyga, būdama simbolių knyga, nebus visuotinai pasaulio supраста, tačiau Biblija užtikrina mus, kad atėjus atitinkamam jos supratimo laikui, išmintingieji iš Jo žmonių tarpo, „protingos mergaitės“, supras (Dan. 12:10; Mt. 25:1-13). Pranašas Danielius, kuris sako mums, kad Pabaigos laikas – tai laikas, kai protingi Dievo tarnai supras Jo didingą Planą, ir parodo du konkrečius ženklus, kuriais tas laikas bus ypatingai pažymėtas: pirmas – „daugelis lakstys ten ir šen“ ir antras – „žinojimas padaugės“ (Dan. 12:4; Skv.).

Isaakas Niutonas, gyvenęs XVII šimtmetyje, kai transporto priemone buvo arklys ir karieta, buvo susidomėjęs tuo Danieliaus teigimu ir išreiškė savo įsitikinimą, kad žmonių žinios taip padaugės, kad žmonės turbūt keliaus 50 mylių per valandą greičiu. Žinomas ateistas Volteras, taip atkirto: „Žiūrėkite dabar į galingą Niutono protą, didžiojo filosofo, kuris atrado visuotinės traukos dėsnį: Kai paseno, taip suvaikėjo, kad ėmė studijuoti knygą, vadinamą Biblija, ir pradėjo tikėti jos pasakų nesąmonėmis, nori, kad mes tikėtume, kad žmonių žinios dar tiek padidės, jog galėsime keliauti 50 mylių per valandą greičiu! Vargšas senelis!“

Šiandien matome, kad ši pranašystė išsipildė. Žmonės keliauja ten ir atgal po visą pasaulį kaip niekad anksčiau, o žinios ir žinojimas šiandieniniai-

me pasaulyje turi tokias galimybes, kaip niekad anksčiau. Nepaprastas šios pranašystės išsipildymas charakterizuoja mūsų dienas kaip Pabaigos laiką, kuriame baigiasi dabartinis Evangelijos Amžius ir įvedamas Mesijinis Amžius – laikas, kuriame Dievo žmonės supras Dievo Planą ir pasiruoš Tūkstantmetinei Karalystei. Šventajame Rašte Dievas pripažino tinkamu dalyku susieti Izraelio garsų mūsų laiką su didžiuoju ginču tarp Tiesos ir klaidos, tarp gėrio ir blogio, kurio metu įvyks dispensacijų pasikeitimas. Nors posakis „Armagedono kova“ girdimas iš visų pusių ir naudojamas įvairiai, bet krikščionys supranta, kad Biblijoje šis posakis yra naudojamas religine prasme.

Prieš tęsdami mūsų supratimo apie Apreiškimo simbolinę kalbą pristatymą, norėtume pabrėžtinai patvirtinti, kad nesakome nieko prieš pamaldžius krikščionis įvairiais laikais ir įvairiose vietovėse, nepriklausomai nuo to, kieno nariais jie būtų. Šventasis Raštas išreiškia aštrią kritiką kai kurioms mūsų laikų didelėms pasaulietiškomis ir religinėms sistemoms, kurioms ilgą laiką reikėme didelę pagarbą ir apie kurias turime supratimą, kad jose yra daug Dievo žmonių. Nenorime nieko blogo sakyti prieš dievobaimingus asmenis, bet tai, ką privalome pasakyti, yra Šventojo Rašto aiškinimas, liečiantis tas religines ir pasaulietines sistemas. Pereidami prie simbolių aiškinimo Apreiškimo 16:13-16, pastebime, kad Šventas Raštas pamini tris faktorius, susijusius su kariuomenės surinkimu tai didelei kovai. Skaitome, kad trys nešvarios dvasios, arba mokymai, išeis iš Slibino nasrų, Žvėries ir Netikrojo Pranašo ir, kad šie trys tarpusavyje sutars. Šios trys doktrinos, simboliškai parodytos varlėmis, turi turėti didžiulę įtaką visai civilizuotai žemei.

Jie turi surinkti karalius (valdovus) ir jų armijas didžiajam Armagedono mūšiui. Karaliai ir kunigaikščiai, kartu su prisijungusių šalininkų palyda, bus surinkti – tai pasaulinės karinės galios, palaikomos religinių ir pasaulietinių frakcijų. Pramonės vadovai kartu su savo rėmėjais taip pat bus surinkti. Politiniai biurokratai su visais, kurie juos paremia, prisijungs kovai. Didieji finansininkai ir stambūs prekybininkai bei visi, kurie gali būti jų įtakoje dėl didžiulės pinigų jėgos, kuri dabar veikia pasaulyje, taip pat bus surinkti pagal šią pranašystę. Tačiau jie nesuvoks ir nesupras, kad eina į Armagedoną.

Šios „demonų doktrinos“, simboliškai pavaizduotos varlėmis, privers daugelį kilnių žmonių priimti požiūrį, visai priešingą jų norams. Tam tikrą laiką laisvės ir pažangos ratas gali pasisukti atgal ir gali būti svarstomas būtinumas įvesti vidu-

ramžiškus apribojimus savisaugos tikslais, kad išlaikyti dabartinę daiktų tvarką ir trukdyti naujai daiktų tvarkai, įvedamai Dievo nutarimu. Net ir tie, kurie galbūt yra Dievo žmonėmis, nenustos svarstyti, ar tokia yra Jo valia, kad ir toliau tęstųsi daiktų tvarka, kokia yra jau daugiau nei šeši tūkstančiai metų.

Šventojo Rašto simbolika, jei teisingai suprantama, visada kalba įtikinamai. Jeigu Šventoji dvasia panaudojo varlę simboliškam tam tikrų doktrinų ar mokslų pavaizdavimui, tai galime būti tikri, kad tai bus tikslus ir teisingas pritaikymas. Varlė yra mažas sutvėrimas, tačiau tiek išsipučia, kad vos nesprogsta, stengdamasi, kad būtų pastebėta ir pripažinta. Nors ji nežino pernelyg daug, bet turi protingą žvilgsnį, ir kai tik išleidžia iš savęs garsą, tai kurkia (kvarkia). Yra trys labiausiai išraiškingi varlės bruožai: tai pasipūtimo dvasia, išdidus išmintingumas ir pastovus absurdiškų pretenzijų reiškimas. Taikant šiuos simbolius, sužinome, kad tokia pikta dvasia, tokia įtaka, kils iš religinės ir pasaulietinės valdžios. Jų dvasia bus pagyrūniška ir bus tai pasipūtėliško išmintingumo, žinojimo ir išdidaus apsimetinėjimo dvasia – visos jos kalbės sutartinai. Jos pranašauja pražūtingas pasekmes, kaip dabartiniuose gyvenimo reikaluose, taip ir ateities, jeigu į jų patarimus nebus kreipiama dėmesio. Nepaisant jų prieštaringų pažiūrų, šie pagrindiniai skirtumai bus ignoruojami bendru jų pasiūlymu – kad labai seni dalykai neturi būti tyrinėjami arba atmetami, bet, kad viskas turi likti taip, kaip yra.

Tai yra klaidingas pretenzijų reiškimas, kad Dievas remia svarbiausių religijų tvirtinimus, ir kad karaliai valdo pasiremdami Dievo teise. Visi asmenys ar mokslai, kurie prieštarauja toms pagyrūniškoms ir nebiblijinėms jų pretenzijoms, yra skelbiami kaip priklausantys sektai, ir jie nepripažįstami kaip krikščionys. Tie tvirtinimai skelbiami iš sakyklų, iš tribūnų ir per spaudą. Kilnesni kai kurių asmenų jausmai bus slopinami tos pačios piktos dvasios filosofija, kuri kalbėjo per Kajafą, vyriausią kunigą, apie mūsų Viešpatį Jėzų. Taip, kaip Kajafas tikslingai paskelbė, jog buvo įvykdytas nusikaltimas pažeidžiant teisingumą, tiek Dieviškąjį, tiek ir žmogiškąjį, norėdamas atsi-kratyti Jėzaus ir Jo mokymo, taip ir ta varlės dvasia pritars kiekvienam principo sulaužymui, kuris bus reikalingas jų savigynai.

Tų klaidingų dvasių kurkimas surinks karalius ir valdovus – finansinius, politinius, religinius ir pramoninius – į dideles armijas. Baimės dvasia, inspiruota ir sukelta jų deklaracijų, veiks kaip bausmė, supykdydys šiaip gerus ir protaujančius

žmonės, atves iki įsiutimo ir desperacijos, nevilties. Jų aklas laikymasis tų blogų doktrinų, kurios plečiasi politinių ir religinių frakcijų tarpe, atves iki to, kad jie bus pasiruošę paaukoti ant aukuro savo gyvybę tiems dalykams, apie kuriuos klaidingai manys, kad tai teisingumas. Kiek suprantame Šventąjį Raštą, tos sujungtos Armagedono jėgos kažkurį laiką triumfuos – žodžio laisvė, spaudos laisvė ir kitokios rūšies laisvės, kurios atėjo, kad būtų tikru įkvėpimu mūsų laikų žmonėms, gali būti apribotos pasinaudojant pretekstu būtinybės, saugumo, Dievo garbės ir religijos nurodymų.

**Jis perims Savo Karalystės valdymą
mažai laukiamu būdu tiems, kurie klai-
dingai tvirtina, kad jie yra Jo Karalystė
ir turi įgaliojimą valdyti vietoj Jo.**

Simbolinėje Biblijos kalboje, žemės drebėjimas reiškia visuomeninę revoliuciją. Apreiškime aiškinama, kad tas konfliktas ir neramumas, kuris dabar yra paplitęs žemėje, bus toks, „kokio dar nėra buvę nuo to laiko, kai žmogus atsirado žemėje“. Mūsų Viešpats Jėzus ir Pranašas Danielius aprašė tai kaip Priespaudos laiką, „kokio nebuvo nuo tautų atsiradimo“ (Mt. 24:21; Dan. 12:1; Apr. 16:18,19).

ARMAGEDONO PRIEŠIŠKOS JĖGOS

Klaidingi mokiniai surinks kartu didžiulius, turtinguosius, mokytus ir žemės valdovus. Susidarius šioms aplinkybėms, Dievo jėga žengs toliau ir surinks šias minias į Armagedoną, į Sunaikinimo Kalną. Jėgų susijungimas, sudarant kartu didelį skaičių, parodo jų baimę; jie stengiasi užkirsti kelią suirimui „esančių valdžių“ – kovodami dėl savo egzistavimo ir visų gėrio, taip, kaip jie tai supranta. Tačiau būtent tai, ko jie stengiasi išvengti, jungdamiesi į federacijas, bus per jas pagreitinata. Kitos Biblijos ištraukos sako mums, kad Dievą atstovaus didysis Mesijas ir kad Jis bus gerųjų pusėje. Taigi mes skaitome: „Tuo laiku pakils Mykolas [panašus į Dievą – Mesijas], didysis kunigaikštis“ – perims valdžią. Jis perims Savo Karalystės valdymą mažai laukiamu būdu tiems, kurie klaidingai tvirtina, kad jie yra Jo Karalystė ir turi įgaliojimą valdyti vietoj Jo. Šventas Raštas liudija, kad kam esame paklusnūs, tas tampa mūsų ponu (Rom. 6:16). Kai kurie tarnauja šėtonui ir klaidai, nors tvirtina, kad tarnauja Dievui ir teisingumui, kai kurie iš jų, galbūt, tai daro nesuprasdami, kaip Sauliaus iš Tarso atveju, kuris „galvojo, kad Dievui atlieka patarnavimą“, persekiodamas Bažnyčią. Ta

pati taisyklė taikoma ir atvirkščiai. Taip kaip joks žemiškas karalius nėra atsakingas už moralinį charakterį kiekvieno kareivio, kovojančio jo kariuomenėje, taip ir Viešpats jokių būdu negarantuoja, kokį turės moralinį charakterį visi, kurie kovoja „Jo pusėje“. Ta pati taisyklė bus pritaikyta artėjančioje Armagedono kovoje. Dievo pusėje, šioje kovoje, bus teisingumas ir tiesa – anarchistai, socialistai, karšti radikalai iš įvairių mąstančių ir nemąstančių grupių, jie bus kovos priešakinėje dalyje. Dauguma vargingų ir vidurinės klasės žmonių labiau mėgs ta ramybę ir taiką, beveik bet kokia kaina. Jie nerodo jokios simpatijos terorizmui ar anarchijai, nepaisant to, kad daug teroristų ir anarchistų kyla iš jų gretų. Dauguma iš jų instinktyviai supranta, kad pati blogiausia valdžios forma yra geresnė nei nebuvimas jokios – kad anarchija yra pamišimas ir beprotybė.

Palyginti nedidelis skaičius žmonių, pasišventę Dievo žmonės, širdimi ilgėsis priklausyti Mesi-jo Karalystei. Jie kantriai lauks Viešpaties laiko, su drąsa, žinodami pasekmes, aprašytas „patikima-me pranašystės žodyje“ ir „kreipdami į jį dėmesį kaip į žiburį, šviečiantį tamsioje vietoje, kol išauš diena“ (2 Pet. 1:19). Masės, suvokdamos savo silpnumą, palyginus su valdovais ir kunigaikščiais – finansiniais, religiniais ir politiniais, kurie tuo metu bus valdžioje – bus sunerimusios, maištingos. Rinkiminiu keliu ir taikingu žemiškų reikalų reguliavimu, jie stengsis pašalinti blogį, paskirstydami monopolijas, komunalines įmones ir gamtines atsargas į žmonių rankas visuomenės gėriui. Tos veiklos krizė atsiras tada, kai tie, kurie iki šiol laikėsi įstatymo, taps jo pažeidėjais ir stengsis priešintis daugumos valiai, kuri tapo parodyta balsavimu. Baimė dėl ateities atves trokštančias gėrio žmonių mases iki desperacijos, nevilties ir socializmo kritimo, ko pasekoje ateis anarchija. Tai atves iki kraštutinumo, iki kurio bus vedamos žmonių masės aplinkybių jėgos, stumiamos savanaudiškumo. Niūri ir tamsi bus ta netolimos ateities perspektyva, tačiau, ar mes neturime Dievo Žodžio, kuris yra neklaidingas, garantuojantis mums, kad turėsime nuostabų, garbingą rezultatą pabaigoje?

Dieviška išmintis sulaukė iki mūsų laikų didelį žinojimą ir mokėjimą, kuris daugina tiek milijonierius, tiek ir nepatenkintuosius. Jei Dievas būtų pakėlęs šią uždangą prieš tūkstantį metų, tai pasaulis jau tuo metu būtų pasiruošęs Armagedonui. Bet ta data būtų per daug ankstyva Dievo tikslui, kadangi Dievas turi Savo laikus bei valandas, ir nustatė septintą Tūkstantmetinę Dieną pasaulio istorijoje Kristaus karaliavimui. Todėl

Dievas, Savo gerume, uždengė mūsų akis iki laiko, kai surinkimas į Armagedoną tiesiog pagreitins Mesijo Karalystės inauguraciją (Apr. 11:17,18).

Apaštalas Paulius, pranašiskai rašydamas apie tą laiką, pareiškė, kad tai bus teismas ir išbandymas daugeliui netikrų krikščionių, kadangi jie nepriėmė Tiesos iš meilės jai (2 Tes. 2:10,11). Jie teikė pirmenybę savo klaidingoms teorijoms ir todėl Dievas siųs jiems stiprų paklydimą, leisdamas jiems, kad tikėtų melu, kuriam teikė pirmenybę ir kentėtų dėl trūkumo Tiesos, kurios nemylėjo. Taigi, jie atsidurs pralaimėjusiųjų pusėje „kovodami prieš Dievą“. Daug krikščionių dirba paveikti iliuzijų Dievo Plano atžvilgiu, tvirtindami, kad Kristus įsteigė Savo Bažnyčią Karalystės galioje ir, kad per visą Evangelijos Amžių Bažnyčia karaliauja ant žemės kaip Jo atstovai. Paveikti šios iliuzijos krikščionys, Žydus ir taip vadinamus eretikus, persekiojo iki mirties, kaip Kristaus Karalystės priešinkus. Tuo tarpu žmonės negalvodami meldėsi: „Teateinie Tavo Karalystė. Teįvyksta Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje“. Žinojome, kad Atpirkėjas pasakė, jog sugrįš, kad galėtų pasiimti Savo Jaunąją ir bendrapaveldėtojus, bet ignoravome Šventąjį Raštą. Apreiškimo simbolikoje ši būseną apibūdinama kaip alkoholinis apsvaigimas; visi pasigėrė klaidinga doktrina (Apr. 17:2). Ši klai-

dinga doktrina, ta kurkianti varlės dvasia, pablogina padėtį, supykina ir stumia į Armagedoną. Jau praėjo šimtas metų, kai būriai renkasi konfliktui. Kadangi karingos partijos eina viena kitai skersai kelio, tai iškyla su tuo susiję susirėmimai – streikai, riaušės, pasaulinio masto skandalai, karai ir intrigos, korporaciniai ir teisminiai skandalai – depresija, krizės ir diktatūros sudrebina ir pakerta visuomenės pasitikėjimą. Karčios ir piktos emocijos kaskart vis labiau pasireiškia.

Pagal Šventąjį Raštą, didžioji kova vyks po gausių įvykių ir atsitikimų – gerai pastebima, jau išsipildžiusi pranašystė, yra Žydų sugrįžimas į jų tėvynę Palestinoje. Pačioje anarchijos pabaigoje, Armagedono pabaigos ženklas bus „Jokūbo priespauda“ Šventoje Žemėje (Jer. 30:7). Po to bus įsteigta ir aiškiai parodyta visų akims Mesijo Karalystė. Nuo to laiko, Pažadėtoje Žemėje, Izraelis bus palaiapsniui keliamas iš praeities pelenų prie puikių palaiminimų, kuriuos Dievas turi paruošęs. Visagalė, tačiau nematoma Mesijo Karalystė, Kristus ir Bažnyčia, pradės šalinti mirties prakeikimą ir kelti žmoniją per Dievo paskirtus kunigaikščius – Senuosius ir Jaunuosius Vertuosius (Hebr. 11; Ps. 45:16). Tuomet išsipildys pažadas: „Tavyje bus palaimintos visos žemės giminės“.

BS; SzB '04,184-186.

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš D. T. 2007 m. Nr.17, 15 psl.)

(50) Atskyrimas kai kurių „Betelio“ šeimos narių, kiek tai turėjo sąryšį su jų asmeniniu dalyvavimu, prasidėjo truputį vėliau, to priežastimi buvo „dabartinė valdyba“, pradėjusi dalyti „Betelį“ į dvi grupes; lemiamą stadiją pasiekė liepos 17-tą, o daugumai iš jų tai pilnai įvyko rugpjūčio mėnesį. Perskyrimo darbas „Betelyje“ tęsėsi keletą mėnesių; kai kuriems asmenims tai truko trumpiau, tuo tarpu kitiems ilgiau laiko, kol tas procesas užsibaigė pilnai. Po narių pašalinimo iš Tarybos liepos 17-tą dieną, pasidalijimo procesas pradėjo ypatingai plėstis vis toliau iki pat užsibai-gimo, iš „Betelio“ persiduodamas broliams, esantiems už jo ribų, ir vyko lėčiau ar greičiau, priklausomai nuo atskirų atvejų. Iš kitos pusės, VII tomo įtaka atsiskyrimui iki rugsėjo mėnesio tikrai buvo nežymi. Kas liečia VII tomo įtaką brolių perskyrimui, tai tikroji situacija buvo tokia: dėl prieštarų tvirtinimų, pareikštų iš tų dviejų

priešingų pusių, nors ir labai sutrikdyti ir nepatenkinti „dabartinės valdybos“ elgesiu, daugelis nepajėgė apsispręsti, kurią pusę turėtų pasirinkti, kad po to patys liktų patenkinti. Daugumai jų VII tomas buvo kaip priemonė, paskatinusi pasisakyti prieš „dabartinę valdybą“; tokiu būdu, jie užėmė savo vietą tarp tų, kurie, nežiūrint į VII tomą, laikėsi pagrindo tų principų, įsitikinimų, kokie buvo įtvirtinti juose dar prieš pasirodant VII tomui, kuris tik po dviejų su viršum mėnesių pradėjo veikti į tą situaciją. Todėl VII tomas ir jo turinys negali sudaryti atskiros dalies tos scenos, apibendrintos žirguose, vadeliotojuose ir vežime. Jis buvo tik viena iš daugelio propagandos priemonių, palenkiant brolius į Eliziejaus vežimo pusę, tačiau daugumai asmenų tai sukėlė priešingą efektą. Aiškiai matyti, jog perskyrimas prasidėjo anksčiau, nei VII tomas pradėjo daryti įtaką situacijai tarp Dievo žmonių. Visi faktai tai parodo.

(51) Jau esame davę vežimo apibrėžimą; o dabar, sutinkant su „to Tarno“ mintimi dėl žirgų ir vadeliotojų simbolinės reikšmės, pavyzdžiui, kokią randame Berėjietišrame Komentare, liečiančiame Iš. 14:9 ir Iz. 31:1, ir t. t., keliame mintį, kad žirgai, reiškiantys doktrinas, pasaulietines ar religines, šiame tipe reiškia doktrinas tariamai legalias, bet tikrovėje – nelegalias, kokias J. F. Rutherfordas užkinkė Draugijai. Tos doktrinos buvo tokios: (1) kad akcininkai gali priimti įpareigojančius, privalomus Draugijai potvarkius; (2) kad brolio Russellio vadovavimas ir kontrolė Draugijos reikalams daugiau nei trisdešimt metų pasidarė kaip įstatymas Draugijai ir reiškia, jog kiekvienas prezidentas turi tą patį daryti; (3) kad įstatymas reikalauja kasmetinio direktorių rinkimo (įstatymas, reikalaujantis tokio rinkimo, tapo priimtas po Draugijos įstatų patvirtinimo, ir aiškiai nurodo, kad įstatymas negali būti taikomas atgaline data. Taigi, tai nereikalavo, kad Draugijos Direktoriai būtų renkami kitaip, nei numatyta įstatuose. Iš to seka, kad J. F. Rutherfordo tvirtinimas dėl to įstatymo punkto, o ir dėl jo visų kitų tariamai legalių punktų, buvo aiškiai nelegalus); (4) kad, kai tokie kasmetiniai rinkimai nebus pravedami, direkciijoje atsiras laisvų vietų; (5) kad, dėl to prezidentas turėjo pareigą sukomplektuoti, užpildyti laisvas vietas, jei Taryba to nepadarė praėjus daugiau nei trisdešimt dienų; (6) kad nė vienas iš direktorių nebuvo pašalintas; (7) ir, kad buvo užpildytos tik tai laisvos vietos. Taigi neužginčijamas faktas, kad J. F. Rutherfordas užkinkė tuos simbolinius žirgus Draugijai, suprantant ją pagal antrą apibrėžimą, pateiktą anksčiau.

(52) Vadeliotojai reprezentuoja doktrininius vadus, simbolizuoja „dabartinę valdybą“, t. y., J. F. Rutherfordą, A. H. Mac Millaną ir W. E. Van Amburghą – direktorius, kurių vaidmuo buvo duoti kryptį toms nelegalioms doktrinoms; jų vadovavimas ir organizacijos kontroliavimas yra parodytas tuo faktu, jog vadeliotojai skubino žirgus ir rodė kelio kryptį vežimui. Tokia kombinacija, tariamai teisėtų, bet iš tikrųjų neteisėtų doktrinų, įvestų „dabartinės valdybos“ ir Draugijos, abi organizacijos įsteigtos dar prieš pašalinant tuos keturis direktorius, o po to pakeistos, vadovaujant tiems trimis asmenims, privedė prie labai skausmingų (ugningų) išbandymų tiek vieni, tiek ir kitai klasei Bažnyčioje. Tokiu būdu, ši kombinacija, su ugningais išbandymais savy, iškiilo staigiai ir nelauktai prieš Bažnyčią, užplūdo su išmėginimais brolius, supriešino juos ir suskaldė į dvi dalis. Kokį siaubą, didį nustebimą tai sukė-

lė! Visi tie, kurie tyrinėja tuos faktus, sutinkamai su tiesa ir pilnu teisingumu bei sąžiningumu, pripažins, kad įvykiai ir jų eiga 1917 metų vasarą klostėsi tikrai tokiu būdu.

PASIDALIJIMĄ PASKATINĘS VEIKSNYS

(53) *Tai buvo ir tikrai tai suardė tą harmoniją bei sutarimą, anksčiau buvusį tarp tų dviejų Dievo žmonių klasių.* Visame pasaulyje ši kombinacija negailėstingai suskaldė Susirinkimus vieną po kito, privertė brolius palaikyti vieną kurią pusę, būti už ar prieš W. T. B. & T. Draugiją (antrąją to žodžio prasme), jau pertvarkytą, su jos taisyklėmis ir jos vadovavimu. Negalima užginčyti šių faktų tikrumo. F. H. McGee, kuris keletą mėnesių iš eilės galvojo ta tema taip, kaip ir autorius, ir tai pareiškė 1918 metų balandžio 29 dieną, kad balsuos už atmetimą rezoliucijos, nubalsuotos Komiteto vasario 23 dieną, ir taip jis iš tikro padarė. Ši rezoliucija draudė savo nariams, grasi-
nant net ryšių nutraukimu su Komitetu, specialiai mokyti ypač tipų, simbolių ir pranašysčių temomis, kurios nebuvo išaiškintos „to Tarno“. O jo balsavimas reiškė, kad rašytojui turi būti duota galimybė veikti – apsaugoti brolius perspėjant, jog neitų puolimo keliu kartu su Draugija, ir tokiu būdu priešintis J. F. Rutherfordo aiškinimui Elijo ir Eliziejaus tema, išspausdinta Sargybos Bokšte vasario 15 dieną 1918 m. (F. H. McGee taip pat tada galvojo, nors vėliau atsisakė tos pozicijos, apie ką rašytojas pirmą kartą sužinojo liepos 27 dieną). F. H. McGee tuo laiku nepabrėžė specialiai tos minties, jog norėjęs rezoliucijos atšaukimo tuo tikslu, kad nekiltų nesutarimų Komitete dėl to punkto. Jis negali sąžiningai paneigti to fakto, jog taika, viešpatavusi Bažnyčioje, tapo sunaikinta anksčiau aprašytu būdu, ir kad didesniu mastu, nei tai yra įvykę kada nors prieš tai Amžiaus gale, įvyko padalijimas Dievo žmonių į dvi klases. Jeigu spėliojimas, kurį bandė teigti, būtų teisingas, tai padalijimas Dievo žmonių į dvi klases 1917 metų vasarą, sugriau-
nant ramybę, kurios jau daugiau nebebuvo, turėtų būti įvykdytas Vardinio Dvasinio Izraelio (kokiu gi būdu tie žmonės, nesuorganizuoti kaip draugija, galėjo būti tuo „vežimu“?) – juk jie tebesivadovavo doktrina – Dievo duota teise karaliams karaliauti ir t. t. Kadangi jis siūlo mums „įsivaizduojamą tipų interpretaciją“, kuri liečia ateitį ir nori pasakyti, jog ramybė nebuvo sudrumsta, tai tuo parodo, kad jo spėliojimai priklauso „fantastinių interpretacijų ir neprotinių spekuliacijų“ sričiai! Tikrovėje faktai parodo, kad persiskyrimas, kuris sunaikino ankstesnę

buvusią taiką, nebuvo iššauktas tokios rūšies kombinacijos, bet tai reiškia, kad mes jau turime gyventi periode, kuris atėjo po persiskyrimo, tipiškai parodyto per atskyrimą dviejų Pranašų. Jo pastaba, kad mūsų anksčiau pateiktas paaiškinimas apie žirgus, vadeliotojus ir vežimą esąs pajuokimu kilnių dalykų, jokių būdu negali paneigti faktų. Faktai parodo, kad būtent tokiais veiksmais buvo suardyta taika ir vienybė buvusi anksčiau, o į jų vietą atėjo nesantaika ir pasidalijimas. Taigi, leidžiamė sau atkreipti dėmesį į tai, jog tikrai F. H. McGee mano, kad mūsų aiškinimas yra juokingas, tačiau faktai parodo priešingai. Mūsų čia išaiškinti išbandymai nebuvo juokingi, bet labai nemalonūs ir skausmingi, kaip apie tai žino visi, žinantys buvusius faktus.

(54) Prisimename, kad mūsų brangus Pastorius yra išsakęs savo nuomonę, jog atskyrimas Elijo ir Eliziejaus nebus susijęs su *religinių doktrinių* skirtumais. Ir iš tikro, sutikdami su tuo paskelbtu pasakymu, randame, kad įvykę faktai patvirtina to teisingumą. Su tuo pasidalijimu buvo susiję veiklos krypties, teisiniai ir vadovavimo klausimai. Nežymus užsiminimas dėl trinties, apie nesutarimą tarp tų dviejų Pranašų yra išreikštas žodyje *parad*, išverstame 2 Kar. 2:11: „*juodu perskyrė*“, o tas žodis geriausiame Gesenijaus hebrajų žodyne, 688 psl., 1 skilties, 2 pastraipos dalyje, Bagsterio leidime, reiškia: „*perskirti sulaužant*“. Ta priežastis, kad tipe nėra ryškiau užsiminta apie nesutarimus tarp daugumos Dievo žmonių perskyrimo metu ir po jo, atrodo, yra dėl šių aplinkybių: pirma, draugų perskyrimui šiame išbandyme turėjo reikšmės jų asmeniniai skirtumai; o antra, norėta parodyti, jog dėl to nebuvo kalti dauguma Dievo žmonių, bet kai kurie asmenys, pavaizduoti vadeliotojais, kurie sukėlė sąmyšį, neramumus tarp daugelio. Taip pat neturime manyti, kad vadeliotojai nebuvo dalimi Dievo žmonių, nes posakis: „Izraelio vežimas ir jo raiteliai“ turi savyje tokią reikšmę. Tikriausiai sakant, manome, kad vadeliotojai yra parodyti atskirai nuo Elijo ir Eliziejaus tam, kad atvaizduoti faktą, jog „dabartinė valdyba“, jos sąryšyje su Taryba ir jų bendra veikla, neišsaugojo ramybės ir vieningumo, tai yra, Dievo žmonių atilsio, bendrai imant. Bijomės, kad jie siekė ir ieškojo kitų dalykų, kurie juos domino labiau, negu Siono gerovė.

(55) Čia tenka pakartoti buvusią ankstesnę pastabą dėl perskyrimo Elijo ir Eliziejaus: Elijas buvo paimtas (*lackach*) nuo Eliziejaus, o tai padarė įvažiuojant tarp jų vežimas, dar prieš paimant Eliją aukštyn viesulo pagalba. Reikia gerai įsidėmėti hebrajiško žodžio *lackach* reikšmę – „paimtas“, kuris skiriasi nuo hebr. *nasaah* – „paimtas aukštyn, į viršų“ ir tai turėti galvoje, jeigu norime aiškiai suprasti tą svarstomą dalyką, nes vežimas, kuris įvažiavo tarp jų, paėmė Eliją toli nuo Eliziejaus, taip kaip antitipe Mažasis Būrelis buvo paimtas toli nuo Didžiosios Minios per įvažiuojančią tarp jų Draugiją. Tai ir vien tik tai reiškia Elijo paėmimas nuo Eliziejaus.

LAIKO TVARKA TIPE SKIRTINGA NEI ANTITYPE

(56) Išbandymas su viesulu, parodytas tipe, įvyko po išbandymo, kai Pranašus atskyrė įvažiuojantis tarp jų vežimas. Kaip visiems žinoma, „tas Tarnas“ aiškino, kad išbandymas viesule atvaizduoja Bažnyčią, paliekančią šią žemę. Taip buvo svarstyta sutinkamai su įvykiais antitipe; įvykių *chronologinis eiliškumas* istorijoje, parodančioje Elijo ir Eliziejaus veiksmus 2 Kar. 2:11-14, nebuvo numatytas tuo tikslu, kad parodyti įvykių laiko eiliškumą antitipe; greičiau, atsižvelgiant į dažnai panaudojamą ir Biblijoje taikomą būdą, į viską, kas buvo pasakyta apie Eliją yra žiūrima kaip į *pilnai užbaigtą įvykių seką*, pirmiau nei tapo pilnai aprašyti Eliziejaus veiksmai, *nekreipiant dėmesio į chronologinę įvykių seką antitipe*, kuriame yra skirtinga laiko tvarka išdėstant įvykius, negu tipe. Remiantis tuo, mes suprantame, kad antitipe praeina tam tikras metų skaičius ir laiko tarpas tarp atsiskyrimo Mažajo Būrelio (Mažosios Kaimenės) nuo Didžiosios Minios. Taip pat praeina tam tikras laikotarpis, kol Mažasis Būrelis palieka šį pasaulį; ir per šį laikotarpį ne tik įvyko visa, kas antitipe Eliziejaus veiksmais parodyta 2 Kar. 2:12-14 eilutėse, bet ir visa, ką Eliziejus nuveikė vėliau. Be abejonės, Viešpats išdėstė įvykius tipe tokiu nelauktu būdu, norėdamas paslėpti mintį iki tam tikro momento po jo išsipildymo, kad laike pildymosi visų širdys būtų ištirtos visapusiškai. Ir šis išmėginimas įvyko.

E3, 101-108; TP '62,16-19.

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425–2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis. Leidžia leidykla „Epifanija“.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>